

BERTÓTI JOHANNA
PONGRÁC

Hogy van az, hogy Pongrác,
az egyik fagyosság,
kánikulában,
subában megfagyott?

Talán valahogy úgy, ahogy
alig eszek valamit,
és mégis dundi vagyok.

És valahogy úgy, ahogy
mindig rendetlenség van
a szobámban, pedig
én tényleg rendet rakok.

És valahogy úgy, ahogy
rossz jegyet kaptam,
pedig sokat tanulok.

És valahogy úgy, ahogy
a világ minden
képtelen,
hajmeresztő dolga megesik,

ahogy az osztálytársam,
Aladár, csúnyácska,
és a lányok mégis
szeretik.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ
**MEGJÖTTEK
A FAGYOS-
SZENTEK**

A virágok megszeppentek,
megjöttek a fagyosságok,
reszket, vacog virág, levél,
meleg menedéket remél.

Lúdbőrözik a fák bőre,
béka ugrik kőről kőre,
tornásztatja lábát, karját,
míg a szvetterét megvarrják.

Fázik, remeg növény, állat,
aludjunk rá még vagy hármat,
elég volt, eleget játszott,
küldjük el a három kópét:
Szervác, Pongrác, Bonifácot.

CSÁVOSSY GYÖRGY ISTVÁN
**UFÓK
A KERTBEN**

Simlisen jelenti
Alíz unokám:
– Gyere gyorsan, Bubu,
mondd, mi szállt reám?
Lebegő gömböcske,
színe szivárvány;
amikor hozzám ér,
pukkan a látvány.
Micsoda csoda ez,
varázslat talán?
Ne nézz... Nem én voltam,
csípjen meg csalán!
Kezeit elrejt,
háta mögött puska,
szappanbuborékkal
lődöz a kis fruska!

Ahogy a kislány előre megsejtette, az ellenszegülés beláthatatlan összeomláshoz vezetett. Volt mindenféle: gyér húslevesben úszkáló diós palacsinta, betűtésztás paradicsomlevesből kikandikáló bécsiszelet, karalábéleves szilvás-gombóccal. A másik dadus, aki csupán végignézte fejét kapkodva a történeteket, az embertelen pazarlást – ami azokban az időkben szörnyű bűnnek számított –, egy napon már nem jött be dolgozni. A szakács néni naphosszat sírt, óbégatott, hogy jaj, mit művelnek a főztjével, amibe ő a lelkét tette! Az óvó néni rá volt kényszerítve, hogy végül felpanaszolja mindezt a szülőknek, mivel nem talált fogást egymaga a zendülésen... Tenni kellett valamit, hiszen rengeteg étel kárba veszett – a kompániának majdnem fele csatlakozott már a cinkossághoz...

A feldühödött szülők azonnali változtatást követeltek. Míg az óvó néni csupán az elpazarolt élelemre gondolt, a szülők a gyerekeik testi-lelki egészségére is – és szorosan kiálltak igazságuk mellett. Éktelen haragjukban ki akarták rúgatni a teljes óvodai személyzetet – vagy legalábbis azonnali újításokat bevezettetni.

Néhány hét leforgása alatt aztán rengeteg változás történt az óvodában, mely csak kívülről

látszott oly előkelőnek. Lettek lapostányérok is az eddigi mélyek mellé – már nem ugyanabból a tányérből kellett megenni az első, második és néhanap harmadik fogást. Reggel nem csak bőrs kakaó volt, hanem mentatea is: választani lehetett. Ünnepek körül volt olykor mintás papírszalvéta is, amit a gyerekek kivétel nélkül hazacsempészték a szalvétagyűjteményükbe.

Lazítottak a napközi feszes menetrendjén, több időt szánva az étkezésre – megadva mindenkinek a lehetőséget arra, hogy a saját szükséglete és ritmusa szerint ehessen. Jóízű, ráérés falatozásoknak nézett elébe az óvoda kis közössége a kislány engedetlenségének és a lázadásnak köszönhetően! Már akiket nem vettek ki a szüleik onnan az eset után – mert többeket is átírtak másik napközibe. Az almafák közben virágba borultak, csak úgy illatozott tőlük a kastélykert, madárcák röpködtek ide-oda vígan csivitelve, a tavaszi szél vizet árasztott, s kibújtak a mézszagú tulipánok is... A szőke ikrek pedig egy napon eltűntek, a kislány nagy bánatára – aki csak felnőttként tudta meg, hogy közvetlenül az óvodai botrány után kitelepedtek családjukkal Németországba.

(Vége)

MOLNÁR KRISZTINA rajzai

NAGYMAMÁK

Gyermekkoromban mindkét nagymamát ismerhettem. Anyai nagymamám kisvárosban lakott, kis kertesházban. Szorgalmas, dolgos asszony volt. Finomakat főzött, süített. Csirkepaprikásának, zserbójának, almás süti-jének az íze utolérhetetlen. Nála szabadok voltunk, nyári vakációkban naphosszat kóricáltunk, játszottunk.

Reggelenként minden unokához odament:

- Kelj fel, Luca, mert Öcsi már rég felkelt.
- Kelj fel, Öcsi, mert Luca már rég felkelt.

Sorra járta a nála nyaraló unokákat, csellel próbálta ébreszteni őket. Persze mindannyian aludtunk. Amikor meghallottuk, hogy valaki már felkelt, kipattantunk az ágyból. A nyári konyhában finom reggeli várt: a púpos rántotta. Mamánk a tojásokat habosra verte tejjel, egy kanál lisztet tett bele, sózta, borsozta, majd megszórta petrezselyemzölddel. Végül a masszát ráöntötte a serpenyőben felforrósított olajra vagy zsírra. Amikor az alja megpirult, egy lapátka segítségével megfordította. A végeredmény hasonlított a palacsintára. Paradicsomsalátával tálalta, pillanatok alatt elfogyott.

Délelőtt segítettünk mamánknak, aztán irány a liget vagy a közeli vasútállomás, ahol a nemzetközi vonatok érkezését vártuk. Amikor befutott egy-egy ilyen szerelvény, nagyon sok gyerek verődött össze. A magyarországi utasok édességet dobtak ki az ablakokon: golyórágót, Bocicsokit, Balaton szeletet, Dunakavicsot, Pilótakekszet. Lelkesen kapkodtunk utánuk, serényen szedegettük fel a peron kövezetéről. Jutott mindenkinek bőségesen. Boldogan indultunk haza a szerzeményünkkel. Nagyanyánk hal-kan megjegyezte:

– Nem vagytok koldusok, máskor ne menjetek!

Mi játéknak, kalandnak fogtuk fel. Nem értettük, mama

miért haragszik. Haragja nem tartott sokáig, egész lényéből szelídség sugárzott.

Apai nagymamám nagyvárosi egyszobakonyhás lakásban élt. Egyszerre csak egy unokát tudott fogadni. Valamikor tanítónő volt. Egykori tanítványai rendszeresen felkeresték. Míg mamánál teljes szabadságban éltem, itt szigorú program szerint zajlottak a nagyvakáció napjai. Reggel 8 és 9 között keltünk, sajtos-szalámis vajaskenyeret ettünk, hetente kétszer tükörtojást. A reggeli fénypontja a kakaóskávé volt. Azóta sem ittam olyan finom kakaóskávé-t. Reggeli után piacra mentünk. Aztán következett a főzés, szívesen segítettem, például krumplit pucolni. Főzés közben gyakran énekeltünk. Ebéd után lepihentünk. Délután sétáltunk, nagy a híres épületekről, utcákról, köztéri szobrokról mesélt. Gyakran a játszótéren kötöttünk ki. Máskor beültünk egy cukrászdába, sütit ettünk vagy fagyiztunk.

Nagyi szeretett horgolni. Gyönyörű terítők, ruhagallérok kerültek ki a keze alól. Engem is tanítgatott, de nem lelkesedtem. Esténként Móra Ferenc Csilicsali Csalavári Csalavér című meseregényéből olvasott fel. Nagyon szerettem az ő hangján hallani a furfangos rókáról szóló humoros történeteket. Lenyűgözve néztem nagyit, amikor lefekvés előtt kibontotta ezüstszürke kontyát, és hosszú haja majdnem a térdéig ért. Sokáig fésülte a haját, én közben elaludtam.

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

